

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

2018/2

Húsvét után

Húsvét, a remény ünnepe

(Márfi Gyula, 2016, részletek)

Az úgynevezett húsvéti misztérium, vagyis Jézus szenvedése, halála és feltámadása nemcsak a hit ünnepe, hanem azzal együtt a reményé is. A „bűneinkért halált szenvedett és a megigazulásunkért feltámadt” Jézus (vö. Róm 4,25) reményt nyújt a bűnös, a szenvedő és a küszködő embernek egyaránt.

... reményt nyújt húsvét ünnepe a szenvedő embernek is. A szenvedés problémájának megoldását Jézus húsvéti misztériumában találjuk meg: ha vele együtt vállaljuk a szenvedést és a halált, vele együtt eljutunk a feltámadás dicsőségére, a szónak egy bizonyos értelmében: már itt a földön. Olyanok leszünk, mint egy Michelangelo-szobor, amely a sok-sok vésés nyomán milliók gyönyörűségére műremekké alakult. De hasonlíthatjuk magunkat ahhoz a gyümölcsfához is, amelyet beoltanak, és a fájdalmas beavatkozásnak köszönhetően terem meg rajta az ízletes gyümölcs. (A fentiekkel kapcsolatban érdemes elolvasni Babits Mihály *Psychoanalysis christiana*, illetve Tóth Árpád *Isten oltókése* című versét.)

A szenvedés ezenfelül arra is jó, hogy vezekelhetünk saját bűneinkért és engesztelhetünk mindazok bűneiért, akiket szeretünk. Hasonlóvá válhatunk ahhoz a Krisztushoz, aki Izaiás próféta jövendölése szerint a mi bűneinkért szenvedte sebeit (vö. Iz 53,5). A másokért való kereszthordozás által gyakorolhatjuk a legtökéletesebben a szeretetet. A szónak legmagasabb értelmében azt mondhatjuk: csak azt szeretjük,

kiért szenvedünk, csak az szeret minket, aki szenved (és meghal) értünk.

Dsida Jenő tizenhét éves korában a szenvedő Krisztussal való mély lelki egyesülés érzületével írta *Golgotán* című versében: „Szépen szerettem ezt a világot, / ezért teszek most ilyen nagyot: / mindent adva és semmit se kérve, / fájdalmas szépen meghalok érte, / de harmadnapra / feltámadok.”

Végül el kell mondanunk, hogy *a húsvét reményt nyújt a küszködő embernek is*. Minden alkotásunk ki van téve a pusztulásnak. Kincseink megrozsdásodnak vagy ellopják őket. „Bíbor leplek ronggyá válnak, / Dicsőségek füstbe szállnak” – olvashatjuk Gárdonyi Géza *Írás a Bibliába* című versében. Egy esetleges kozmikus katasztrófa ellen sem vagyunk bebiztosítva. Nem tudjuk megtervezni egyházunk jövőjét sem. Ahogy az egykor virágzó közel-keleti és észak-afrikai keresztény kultúra megsemmisült, ugyanúgy megsemmisülhet az európai kereszténység is.

Mindezek mellett abban is reménykednünk kell, hogy ott értelmet nyernek azok a jószándékú erőfeszítéseink is, amelyek itt a földön látszólag eredménytelenek voltak. Ott, ahogy Ady mondja: „minden drága fizetség megtérül” (*A szép Húsvét*). – A keresztény ember sosem csügged el, mert hisz abban a Krisztusban, aki a teljes magára maradottság előtt is arról beszél, hogy felmagasztalva a kereszten „mindeneket magához vonz” (Jn 12,32), és teljes kudarcnak látszó halála előtt azt mondta: „Beteljesedett!” (Jn 19,30).

Karl Rahner: Hiszek a Szentlélekben

Hiszem, hogy megszabadít előítéleteimtől.
Hiszem, hogy megváltoztatja szokásaimat.
Hiszem, hogy legyőzi közömbösségemet.
Hiszem, hogy szeretettel tölti el lelkemet.
Hiszem, hogy megállít a rossz előtt.
Hiszem, hogy felbátorít a jóra.
Hiszem, hogy legyőzi szomorúságomat.
Hiszem, hogy szeretettel tölt el Isten igéje iránt.
Hiszem, hogy elveszi kicsinyhitűségemet.
Hiszem, hogy megerősít szenvedésemben.
Hiszem, hogy áthatja egész lényemet.

Dsida Jenő: Pünkösdi várakozás

Kész a világ,
Feszült, ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten lelke.
Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes iszonyú sötét!
A zordon tömeg-árnyék
Némán zokogva kering utjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyón megvonaglik
és felzúg Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
Mert epedünk!
Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent igédet
Legyen világosság!...
És ismételik mindig erősebben
A felviharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
s a végtelennek zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...
És nagy szavát az Úr - kimondja!

„A szeretet ruhájának szegélye van, és ez leér e földre.” *(Teréz anya)*

Ima a Szentlélekhez

Ó Vigasztaló Szentlélek, tökéletesítsd bennünk a Jézus által megkezdett művet, tégy minket erőssé, imádkozz velünk az egész világért. Add, hogy jobban kihasználjuk az időt a belső élet elmélyítésére, adj lendületet apostoli tevékenységünknek, hadd érjünk el vele minden, Krisztus vére által megváltott népet és embert, az Ő örökségét. Törd le bennünk a természetes nagyravágyást, emelj fel a

szent alázat régióiba, töltsön el minket az igazi istenfélelem és a nagylelkű bátorság. Semmi földi kötelék ne akadályozza hivatásunk tökéletes teljesítését. Önző érdekek vagy lomhaság ne hallgattassák el bennünk az igazság követelményeit, semmiféle számíttatás, apró önzés ne csökkentse a szeretet mérhetetlen területeit. Legyen bennünk minden nagy: az igazság keresése és tisztelet, az áldozatkészség egészen a keresztt és a halál vállalásáig és végül legyen bennünk minden úgy, amint azt a Fiú Atyjához intézett utolsó imájában kérte, és úgy áradjon ki ránk, az Egyházra, intézményeire, minden egyes hívőre és népre a Szeretet Lelke, amint azt az Atya és a Fiú akarták. *(XXIII. János)*

Jézus arca

Szicíliában Epifanio szerzetes egy nap felfedezte magában Isten ajándékát, azt a képességet, hogy gyönyörű szép ikonokat tud festeni. Valami olyasmit akart festeni, ami élete remekműve lehetett volna: Jézus arcát. De vajon hol talál olyan modellt, aki képes kifejezni egyszerre a szenvedést és az örömet, a halált és a feltámadást, az istenit és az emberit? Epifanio attól kezdve nem nyugodott, útnak indult, egész Európát végigkutatatta, de senkit nem talált. Nem volt olyan modell, akiről mintát vehetett volna Jézus arcához. Egyik este úgy aludt el, hogy a zsoltár szavait ismételte: A te arcodat keresem Uram. Ne rejtsd el előlem a te arcodat. Álmodott is: egy angyal visszavitte azokhoz, akikkel találkozott és minden arcból megmutatott neki egy részletet, amely azt az arcot Jézuséhoz tette hasonlónak: például egy fiatal asszony öröme, egy gyermek ártatlansága, egy paraszt ereje, egy beteg szenvedése, egy elítélt félelme, egy anya jósága, egy árva ijedelmé, egy bíró szigorúsága, egy bohóc vidámsága, egy gyóntatópap irgalma, vagy egy leprás bekötözött arca. Epifanio visszatért a kolostorába és nekifogott a munkának. Egy év múlva kész lett Krisztus arcképe és Epifanio bemutatta azt az apátnak és a barátoknak, akik megdöbbenek és térdre estek. Krisztus arca gyönyörű volt, megható, tekintete egyenesen az ember lelkébe látott. Hiába kérdezték Epifaniót, nem tudták meg, hogy ki ült neki modellt. Ne egy ember arcában keressétek Krisztusét, hanem minden ember arcában fedezzétek fel Krisztus képmásának egy kis részletét! *(Bruno Ferrero: Olykor elég egy napsugár)*

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.

Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.

Vác, Migazzi tér 1. ✉ H-2600 Vác, Pf. 167.

☎ (+36)27/814-114 📠 (+36)27/814-101 📧 iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu